

עמ"ת 56990/11/16 - מדינת ישראל נגד עבד אל נאצר עודה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ת 56990-11-16 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופט ארז יקואל
העוררת	מדינת ישראל
נגד	
המשיב	עבד אל נאצר עודה (עציר)

החלטה

1. לפני ערר על החלטת בית משפט השלום בפתח תקווה בתיק מ"ת 44566-05-16, מיום 23.11.16, בגדרה הורה על שחרורו של המשיב בתנאים מגבילים, בדמות ערבות עצמית וערבות צד ג' של אזרחי ישראל בסכום של 20,000 ₪ והפקדת מזומן בסכום של 15,000 ₪.

רקע

- כנגד המשיב ואחרים הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") (ריבוי עבירות); גניבת רכב בצוותא חדא, לפי סעיפים 413 ב ו-29(א) לחוק (ריבוי עבירות); היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק; הסגת גבול פלילי, לפי סעיף 447(א) לחוק וכניסה לישראל שלא כדין, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (להלן: "**חוק הכניסה לישראל**").
- על פי עובדות כתב האישום, המשיב פעל כחלק מחוליה מאורגנת שביצעה גניבות טרקטורים מכפר ויתקין, באופן שיטתי ומתוכנן מראש, כשלכל אחד מחברי החוליה היה תפקיד בביצוע מעשי הגניבה.
- בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה העוררת בקשה למעצר המשיב עד לתום ההליכים בעניינו. המשיב לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה ובית המשפט קמא הורה על מעצרו עד לתום ההליכים.
- לימים, הגיש המשיב בקשה לעיון חוזר בתנאי מעצרו ובית המשפט קמא הורה על שחרורו בתנאים מגבילים כנזכר לעיל, נוכח התרשמותו כי חרף היות המשיב תושב האזור, לא ניתן להתעלם ממצבם של הנאשמים האחרים בפרשייה, המשוחררים בתנאים מגבילים, שאף ניתנו בהם הקלות מעת לעת. בית המשפט קמא הוסיף והטעים, כי יש להתחשב בעובדה שמועד שמיעת ההוכחות נקבע לחודש פברואר 2017 ובו עתידים להישמע מספר רב של עדים וכי עברו הפלילי של המשיב ישן ומסוכנותו בינונית, כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן. מכל אלו,

שוכנע בית המשפט קמא כי יש להורות על שחרורו בתנאים הנזכרים לעיל ועל כך הוגש הערר מושא הדין.

טענות הצדדים

6. העוררת סבורה כי יש להתערב בהחלטת בית המשפט קמא ולהורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים בעניינו. לשיטתה, ההשוואה שנערכה בין המשיב ליתרת הנאשמים (להלן: "**הנאשמים**") היא שגויה, שכן הנאשמים הם תושבי מדינת ישראל ואילו המשיב הוא תושב האזור ולכן עילת ההימלטות מן הדין מתקיימת לגביו ביתר שאת. העוררת הוסיפה וטענה, כי הנאשמים הם צעירים נעדרי עבר פלילי מכל סוג, למעט המשיב 2 שלו הרשעה ישנה בעבירות סמים ורכוש משנת 2007. לעומתם, למשיב עבר פלילי מכביד הכולל שלוש הרשעות קודמות בעבירות שהייה בלתי חוקית, עבירות רכוש חמורות הכוללות התפרצות לבית מגורים וגניבת רכב ואף עבירות נשק. הודגש, כי המשיב ריצה מספר עונשי מאסר ממושכים מאחורי סורג ובריא ובכל אלו לא היה כדי להרתיעו מלבצע עבירות נוספות, פעם אחר פעם.

עוד נטען, כי הנאשמים נעצרו תחילה באיזוק אלקטרוני ולאחר שהוגשו בעניינם תסקירים חיוביים אשר הצביעו על הפחתה ברמת הסיכון לאורך הזמן, על הבנת הבעייתיות במצבם ועל יכולתם להיענות לתנאים וגבולות חיצוניים, שוחררו למעצר בית בתנאים מגבילים הכוללים פיקוח הדוק. מכאן, סוברת העוררת כי לא היה מקום לשחרר את המשיב באופן שאינו הולם את המסוכנות הנשקפת ממנו המצויה בעוצמה גבוהה יותר מזו של הנאשמים.

עוד טענה העוררת, כי תסקיר שירות המבחן בעניינו של המשיב מגלה תמונה בעייתית ביותר, לפיה עסקינן במבוגר שבחוליה, המאופיין בדפוסי חשיבה והתנהגות שוליים, מחזיק בעמדות בעייתיות ביחס לחוק הכניסה לישראל, המצדיקות פנייה לפתרונות שוליים כמענה לצרכיו, לצד נטייתו לפריצת גבולות. עוד צוין כי המשיב מציג אינפורמציה מצומצמת ומפגין קושי בנטילת אחריות על בחירותיו. העוררת הוסיפה וטענה, כי המשיב אף הודה לפני שירות המבחן כי הוא נוהג להיכנס לישראל שלא כדין ושירות המבחן התרשם מקיומו של סיכון מסוים להישנות ביצוע העבירות.

עוד נטען, כי לנוכח העונש הצפוי למשיב בגין העבירות המיוחסות לו ולנוכח עברו הפלילי, קיימת לו כדאיות גבוהה להעדיף להימלט מאימת הדין, גם במחיר הערבות שהפקיד.

העוררת סבורה כי בעניינו של המשיב נדרשים תנאים מגבילים מחמירים יותר מאלו של הנאשמים ובהיותו תושב האזור, לא ניתן לקיימם בשטחי המדינה, אלא מאחורי סורג ובריא. כן הובהר, כי העובדה שניתן לאיין את מסוכנותם של הנאשמים בתנאים מגבילים, אינה מלמדת כי מסוכנותו של המשיב תאווין באותו אופן. נוסף לכל אלו, טענה העוררת כי בהינתן החלטת בית המשפט קמא מיום 6.9.16 על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים בעניינו, לא ניתן להורות על שחרורו מבלי להראות שינוי בנסיבות שינוי שכזה לא הוצג.

7. המשיב, מנגד, טען כי אין מקום להתערב בהחלטת בית המשפט קמא. לשיטתו, יש לייחס חשיבות מרבית להימשכות ההליכים בעניינו, במסגרתם עתיד להתקיים דיון הוכחות בחודש פברואר 2017 אך הדין צפוי להתמשך עוד יותר, נוכח ריבוי העדים. בנסיבות אלו, סבור המשיב כי הותרו במעצר מאחורי סורג ובריא למשך כל תקופת ההליכים, עולה כדי ענישה מוקדמת שאין לה מקום. המשיב הוסיף וטען, כי הותרו במעצר בעוד הנאשמים מצויים במעצר בית בלבד, הכולל שעות התאווררות, אינה אלא אפליה אסורה ואין להורות על מעצרו של אדם רק בשל היותו תושב השטחים.

המשיב הוסיף וטען, כי שירות המבחן המליץ על שחרורו וכי נקבעה חולשה בעוצמת הראיות באישום השני המיוחס לו.

הסנגור סבור כי עברו הפלילי של המשיב אינו מכביד יותר מזה של המשיב 2 אשר שוחרר בתנאים, בעוד שעברו הפלילי של המשיב עוסק בעבירות שביצע לפני מעל 20 שנים ומאז הוא התחתן, הביא ילדים ונמנע מביצוע עבירות.

שני הצדדים הפנו לאסמכתאות בתימוכין בטענותיהם.

דין והכרעה

8. לאחר שעיינתי בנימוקי הערר ובהחלטת בית המשפט קמא ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים בדיון שהתקיים לפניי והתרשמתי ממכלול נסיבות העניין - שוכנעתי כי יש לקבל את הערר. התרשמתי כי נסיבות המעשה המיוחסות למשיב מקימות חזקת מסוכנות שאינה ניתנת לאיזון בנקל, כמו גם יסוד סביר לחשש מפני הימלטות או משיבוש מהלכי משפט. לפיכך, שוכנעתי כי יש להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים בעניינו, תוך שמירת זכותו לפנות לבית המשפט קמא בבקשה לעיון חוזר ולהציג אפשרות לבחינת חלופת מעצר הדוקה יותר, באופן ההולם את עוצמת עילות המעצר המתקיימות בעניינו.

9. אכן, כהפניית העוררת, העבירות המיוחסות למשיב, כמו גם מאפייניהן ואופן ביצוען, מלמדים על קיומה של חזקת מסוכנות גבוהה. המבחנים לקיומה של מסוכנות בעבירות רכוש, נדונו בבש"פ 5431/98 **פרנקל נ' מדינת ישראל** (18.9.98) (להלן: "**הלכת פרנקל**"), שם נקבע כי:

"... עבירות רכוש המבוצעות באורח שיטתי, או בהיקף ניכר, או תוך התארגנות של עבריינים מספר, או תוך שימוש באמצעים מיוחדים ומתוחכמים, עלולות לפי מהותן ונסיבות ביצוען לסכן את ביטחון האדם ואת ביטחון הציבור."

עוד נקבע, לעניין זה, כי:

"ההכרעה בדבר המסוכנות בוחנת הן את המעשה והן את העושה. באשר למעשה, ביצוע המתוחכם בנסיבות המדוברות, שיש להניח שכלל עבודת מודיעין ותכנון, מקים עילת מעצר. הדבר מתחזק לאור בחינת נתוניו של העושה, שכבר הורשע בעבירות של גניבת רכב, התפרצות לבניין, שוד מזוין בחבורה, שבל"ר, הפרת הוראה חוקית וסמים." (ר' בש"פ 6629/11 **זידאן נ' מדינת ישראל** (18.9.11)).

10. העבירות המיוחסות למשיב, מלמדות, לכאורה, על ביצוע עבירות רכוש בצוותא חדא, בצירוף מעורבים נוספים ותוך חלוקת תפקידים מוגדרת ביניהם, אגב כניסתו של המשיב לישראל שלא כדין. בנוסף, דומה כי העבירות בוצעו לאחר תכנון מוקדם ומוקפד שקדם להן. המשיב והמעורבים הנוספים נערכו לביצוען מבעוד מועד ואף הצטיידו במשאיות להובלת הטרקטורים שהתכוונו לגנוב. למעלה מכך, העבירות בוצעו תוך הסגת גבול וחדירה למתחמי מגורים באופן שיש בו חשש סביר להיתקלות עם תושבי המקום ופוטנציאל להתלקחות אלימה (ר' בש"פ 45/10 **מסארה נ' מדינת ישראל** (8.1.10); בש"פ 7014/12 **מדינת ישראל נ' שאהין** (11.10.12)). מכל אלו, שוכנעתי כי כלל המבחנים המפורטים בהלכת פרנקל, מתקיימים במקרה הנדון ויש בהם כדי ללמד על קיומה של עילת מעצר בדמות מסוכנות לביטחון הציבור.

11. אשר לנסיבות העושה, המסוכנות המיוחסת למשיב נלמדת גם מתסקירו של שירות המבחן בעניינו, ממנו עולה כי המשיב התקשה ליטול אחריות על בחירותיו והתנהלותו והדף כל ניסיון להעמיק בדפוסיו השליליים. שירות

המבחן התרשם, כי קשריו השוליים לכאורה של המשיב, עמדותיו הבעייתיות ביחס לחוק הכניסה לישראל ודפוסיו השוליים בעבר, בצירוף קשריו להכיר באחריותו לבחירותיו ולהתנהלותו - מלמדים על סיכון להישנות ביצוע עבירות. עוד צוין, כי למשיב שלוש הרשעות קודמות בגין עבירות נשק, עבירות רכוש ועבירות על חוק הכניסה לישראל וכי המשיב אף ריצה עונשי מאסר בגין עבירות אלו. שתיים מהרשעותיו, מקורן בעבירות שבוצעו לפני מעל עשרים שנים אך בשנת 2011 הורשע המשיב בעבירה על חוק הכניסה לישראל וכן ריצה מאסר בגינה. שירות המבחן הוסיף וציין כי נפגש עם הערב שהוצע מטעם המשיב, מר איהב עיאט (להלן: "הערב"), אשר ציין לפניו כי היה מודע לכך שהמשיב נהג להיכנס לישראל שלא כדין לצרכי עבודה ופרנסה, אך לא מצא בעייתיות בכך. נרשם, כי הערב אינו מנסה להעמיק בדפוסיו השוליים ופורצי הגבול של המשיב ונוקט בעמדה מגוננת כלפיו.

12. חרף כל הנתונים המפורטים בתסקירו, התרשם שירות המבחן כי המשיב ערך שינוי משמעותי בחייו, התמקד בפרנסת משפחתו והרחיק עצמו מעיסוק בפלילים. כן התרשם שירות המבחן כי הערב יוכל להוות גורם משמעותי ובעל השפעה עבור המשיב, באופן אשר יגביר את מחויבותו להתייצב לדיונים המשפטיים.

13. כידוע, המלצת שירות המבחן בתסקיר המעצר היא בגדר המלצה בלבד ובית המשפט אינו כבול אליה. שיקול הדעת בהחלטה בדבר מעצרו של נאשם מצוי בידי בית המשפט, אשר רשאי שלא לאמץ את ההמלצות המובאות בתסקיר, המהווה אך אמצעי וכלי עזר לשם קבלת אינפורמציה עובר לקבלת ההחלטה (ר' בש"פ 9189/09 ימיני נ' מדינת ישראל (20.11.2009); בש"פ 2289/16 פופייב נ' מדינת ישראל (21.4.2016) בש"פ 431/11 מדינת ישראל נ' יחיא (18.1.2011)).

לאור הנתונים המפורטים בתסקיר שירות המבחן, התקשיתי לקבל את המלצתו הסופית והתרשמתי כי היא אינה עולה בקנה אחד עם המסוכנות הנשקפת מהמשיב, כפי שנלמד מהתסקיר בעניינו.

גם אם הייתי מייחס משקל נמוך לעבירות שהמשיב ביצע לפני מעל 20 שנים, לא ניתן להתעלם מהרשעתו משנת 2011 בעבירה על חוק הכניסה לישראל שבגינה ריצה מאסר בפועל ודומה כי השפעתו ההרתעתית על המשיב אינה אפקטיבית די הצורך. בנוסף, לא ניתן להתעלם מעמדותיו הבעייתיות של המשיב בנוגע לחוק הכניסה לישראל, מהעובדה כי קיים סיכון שאינו נמוך להישנות עבירות מצדו, מדפוסיו הבעייתיים ומקשריו השוליים. כן התקשיתי לקבל את המלצת שירות המבחן בנוגע לערב, שעה שאותו ערב ציין לפני קצינת המבחן כי היה מודע לכך שהמשיב נהג להכנס לישראל שלא כדין, אך לא מצא בעייתיות בכך.

עוד התרשמתי, כי המסוכנות הנשקפת מעבירות הרכוש המיוחסות למשיב, אף מתעצמת לנוכח עבירת הכניסה לישראל שלא כדין, זאת לאור החשש המובנה כי המשיב עלול לנסות לשוב לישראל לשם ביצוע עבירות דומות נוספות, תוך שקיים קושי למערכת האכיפה בישראל לפקח על קיומם של תנאי שחרור באזור (ר' בש"פ 8567/06 דאפר נ' מדינת ישראל (6.11.06)).

14. בנוסף, בעבירות על חוק הכניסה לישראל ישנו חשש מובנה להתחמקות מהליכי משפט על דרך של הישארות בתחומי הרשות. על כך נקבע בבש"פ 6781/13 קונדוס נ' מדינת ישראל (4.11.13) (להלן: "עניין קונדוס"), לאמור:

"אישום נגד תושב האזור בגין שהיה בלתי חוקית בישראל מקים חשש להתחמקות מהליכי משפט על דרך של הישארות הנאשם בשטחי הרשות הפלשתינית, בהם אין פועלות רשויות האכיפה של

ישראל (וראו גם: בש"פ 7136/04 פיאלה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.8.04)). אמנם, לא אחת מתקיימת במקרים אלה עילת מעצר נוספת, מבין העילות המנויות בחוק המעצרים, לרוב כאשר מתווספות על עבירת השהיה הבלתי חוקית עבירות אחרות. ויחד עם זאת, דומה כי הקושי העיקרי נוגע למקרים בהם עילת המעצר המרכזית הינה חשש הימלטות מן הדין".

בית המשפט הוסיף וקבע, כי שיקול מרכזי בבחינת האפשרות לשחרר ממעצר שוהה בלתי חוקי, נוגע לעבירות המיוחסות לו, בזו הלשון:

"מהם השיקולים העיקריים שראוי שינחו את בית המשפט הנדרש להכריע האם לשחרר נאשם לחלופת מעצר באזור? שיקול מרכזי נוגע לעבירות המיוחסות לנאשם - האם מיוחסת לו אך עבירה בגין עצם הכניסה לישראל שלא כדין, או שמא מיוחסות לו גם עבירות נלוות. אין דומה מי שביצע עבירה של שהיה בלתי חוקית לבדה, למי שביצע לכאורה, בנוסף לשהיה הבלתי חוקית בישראל, גם עבירות אחרות... אציין כי במקרים בהם מדובר בעבירות חמורות, ובפרט נוכח הסמיכות הגיאוגרפית בין ישראל לאזור, קמה ממילא לרוב גם עילת המסוכנות, אם משמעות שחרורו של הנאשם לאזור היא כי הוא יוכל לשוב ולנסות להיכנס לישראל לשם ביצוע עבירות דומות נוספות.

...ככל שמדובר במי שביצע עבירות חמורות יותר לצד הכניסה שלא כדין לישראל; ככל שמדובר במי שלחובתו עבר פלילי מכביד; וככל שמדובר במי ששוחרר בעבר בערובה, לא התייצב למשפטו ובהמשך נעצר שוב בגין שהיה בלתי חוקית בישראל, בין אם לצד עבירות נוספות, בין אם כעבירה עצמאית - יקשה להורות על שחרור לחלופת מעצר באזור." (ר' שם).

15. עוד נקבע בעניין קונדוס, כי ככל שמדובר במי ששב ונכנס לישראל שלא כדין, יתקשה בית המשפט ליתן בו את מידת האמון הנדרשת לשם שחרורו בתנאים, לאמור:

"שיקול דומיננטי נוסף נוגע לעברו הפלילי של הנאשם - לא הרי מי שזו לו כניסתו הבלתי חוקית הראשונה לישראל כמי ששב ונכנס לישראל ללא האישורים וההיתרים הנדרשים פעם אחר פעם. ככלל, ביצוע עבירות חוזרות ונשנות של שהיה בלתי-חוקית מקשה על מתן אמון בנאשם (בש"פ 10445/05 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14.11.05)). בנוסף, יש מקום להבחין בין נאשם שעברו נקי, לנאשם בעל עבר פלילי...".

16. עיון בנסיבות המקרה שלפניי, מלמד כי המבחנים אשר נמנו בעניין קונדוס, מתקיימים בעניינו של המשיב ובאופן מובהק. המשיב נכנס לישראל שלא כדין למטרת ביצוע עבירות רכוש כלפי הציבור בישראל, תוך סיכון בטחונו. בנוסף, עיון בתסקיר שירות המבחן בעניינו של המשיב, מלמד כי הוא מאופיין בעמדות בעייתיות אשר לעבירות על פי חוק הכניסה לישראל. מגיליון הרישום הפלילי של המשיב, עולה כי ביצע עבירה זשה בשנת 2011 ואף נענש עליה וריצה בגינה מאסר בפועל. עובדות אלו מלמדות, לכשעצמן, כי המאסר שריצה בגין עבירה זשה לזו שמיוחסת לו כעת, לא הרתיע אותו מלבצעה בשנית, לכאורה, בצירוף עבירות נוספות שביצע עמה, לכאורה. בנסיבות אלו, לא מצאתי טעם של ממש לסטות מההלכה שנקבעה בעניין קונדוס.

17. אוסיף ואציין, בבחינת למעלה מן הצורך, כי התקשיתי להבחין בחלוקף זמן ניכר ובשינוי נסיבות בעניינו של המשיב, ברמה הנדרשת לצורך העיון מחדש בהחלטת מעצרו. בהינתן כי החלטת מעצרו של המשיב עד לתום

ההליכים ניתנה ביום 6.9.16, בעוד שהבקשה לעיון מחדש הוגשה ביום 8.11.16, אינני סבור כי חלף זמן ניכר באופן המצדיק הגשת בקשה לעיון חוזר. על כך נקבע, כי:

"סעיף 52 לחוק מונה גם את העילה של חלופת הזמן ("עבר זמן ניכר מעת מתן החלטה") כעילה לעיון חוזר, אלא שברגיל - כפי שקבעה כאמור השופטת ברק-ארז, שאלת חלופת הזמן צריכה להבחן בעיקר במסגרת הליכי הארכת המעצר לפי סעיף 62 לחוק ולא במסגרת הליך לעיון חוזר לפי סעיף 52 לחוק" (ר' בש"פ 4309/15 אבו מאנה נ' מדינת ישראל (6.7.2015); ר' גם: בש"פ 5791/10 אגבאריה נ' מדינת ישראל (9.8.10)).

18. מכל אלו, נחה דעתי כי השילוב של שוהה בלתי חוקי שמצוי בתחומי מדינת ישראל למטרת ביצוע עבירות רכוש לכאורה, כאלו המיוחסות למשיב, לאחר שכבר ריצה מאסר בגין עבירה זו, מקים עילת מעצר בעוצמה גבוהה.

19. אין בידי לקבל את טענת המשיב, לפיה, הותרתו במעצר עלולה להביא לפגיעה בעקרון השוויון בין נאשמים. הלכה ידועה היא, כי:

"מקום שבו ניתן למצוא הבדלים בין הנאשמים...בסוג האישומים המיוחס להם או ביכולתו של כל אחד מהם להפריך את המסוכנות הראשונית המיוחסות לו, בשל נתונים אינדיבידואליים שונים, כי אז קמה הצדקה להבחין בין נאשמים ואין מקום להחיל את עקרון השוויון לגביהם..." (ר' בש"פ 5443/03 לובאני נ' מדינת ישראל [26.6.10]).

20. במקרה הנדון, ניתן לאבחן את עניינו של המשיב מעניינם של יתרת הנאשמים. ראשית, מדובר בתושב האזור אשר נכנס לישראל שלא כדין לאחר שכבר ריצה מאסר בגין עבירה דומה, בשנת 2011. הנאשמים, לעומתו, הם תושבי ישראל ולהם מיוחסות עבירות רכוש בלבד. שנית, בהינתן כי המשיב הוא תושב האזור, קיים קושי ממשי לאיין את מסוכנותו באמצעות חלופת מעצר. שחרורו של נאשם בשהייה בלתי חוקית לחלופת מעצר בשטחי ישראל, צריך להיעשות במקרים נדירים ויוצאי דופן. מקרים אלו פורשו בפסיקה, בין היתר, כקיומה של מניעה ממשיית להחזיר את הנאשם לאזור, יחד עם הצגת חלופת מעצר ראוייה המבטיחה הפיקוח הדוק (ר' בש"פ 743/15 פלוני נ' מדינת ישראל (22.2.15); בש"פ 3797/15 פלוני נ' מדינת ישראל (11.6.15); בש"פ 6781/13 הנ"ל). במקרה הנדון, לא הוצגה חלופה הדוקה מספיק לשם שחרורו של המשיב. שלישית, הנאשמים הם צעירים נעדרים עבר פלילי, למעט המשיב 2 שלו הרשעה ישנה בעבירות סמים ורכוש משנת 2007. לעומתם, למשיב עבר פלילי הכולל עבירה על חוק הכניסה לישראל משנת 2011. בנוסף, גם מתסקיר שירות המבחן בעניינו, עולה כי קיים סיכון ממשי להישנות מעשים עוברי חוק וכי המשיב נהג להיכנס לישראל שלא כדין. כפי שצינתי לעיל, נסיבות אלו מצביעות על כך שהמשיב אינו מורתע מאימת הדין וכי ישנו חשש ממשי כי אם ישוחרר בתנאים שאינם הדוקים די הצורך - יחזור לבצע עבירות מסוג זה. נוסף לכך, ישנו חשש ממשי כי לנוכח העונש הצפוי לו, במידה ויורשע בדינו, יעדיף המשיב להימלט מאימת הדין בשטחי האזור. מטעמים אלו כולם, אני סבור כי יש לאבחן את עניינו של המשיב מעניינם של הנאשמים ואין בהחלת דין שונה כלפיו, משום פגיעה בעקרון השוויון שבין נאשמים.

21. אשר לטענה בדבר קיומה של חולשה בראיות מושא האישום השני המיוחס למשיב, התרשמתי כי המשיב הסכים לקיומן של ראיות לכאורה (ר' החלטת בית המשפט קמא מיום 6.9.16) ומשכך, אינני סבור כי ניתן להעלות טענה בדבר חולשה בראיות בשלב זה. בנוסף, המשיב תמך את טענתו בהחלטת בית המשפט קמא מיום

13.6.16, אלא שהחלטה זו התייחסה לנאשמים בלבד ולא למשיב ולכן אינני סבור שניתן לגזור ממנה כי קיימת חולשה בראיות, בשלב זה.

22. המשיב הפנה לאסמכתאות בתימוכין בטענותיו והתרשמתי כי ניתן לאבחן אותן מעניינו. בעמ"ת 37422-10-15, נמצאה חולשה ראייתית בשניים מתוך שלושת האישומים שיוחסו לנאשם. בבש"פ 6339/03 **מדינת ישראל נ' מחמוד** (11.7.03), נקבע כי העובדה לבדה שהנאשם מתגורר באזור שאינו נתון בשליטה ישראלית, אין בה כדי להביא למעצרו בנסיבות בהן היה משתחרר נאשם שהנו תושב ישראל. עם זאת, באותו עניין הוסיף בית המשפט וקבע כי עובדת היותו של נאשם תושב האזור, מהווה רק אחד השיקולים לשלילתה של חלופת מעצר, כאשר השיקול המרכזי הוא הסיכון הממשי של הימלטות מן הדין. עוד נקבע כי לתושבי האזור קל יותר להימלט ולהתחמק ממשט וקשה להתחקות אחר תנועותיהם. בנסיבות המקרה הנדון, משהתרשמתי מקיומו של חשש ממשי להימלטות המשיב מאימת הדין, כמו גם ממסוכנותו ומהחשש להישנות ביצוע עבירות על ידו ובהינתן כי המשיב לא הניח חלופה הדוקה דיה, אין מלפניי טעם של ממש לסטות מהמסקנה אליה הגעתי.

23. לאור המקובץ, שוכנעתי כי יש לקבל את הערר ולהורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים בעניינו, תוך שמירת זכותו לעתור לבית המשפט קמא בבקשה לעיון חוזר ולהציע חלופת מעצר הדוקה יותר, ככל שקיימת.

ניתנה היום, 04 בדצמבר 2016, במעמד הצדדים.

ארז יקואל, שופט